

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Filipa Dienstbiera, soudce JUDr. Tomáše Langáška a soudkyně Mgr. Barbory Berkové v právní věci žalobkyně: **L. V.**, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo náměstí 3/5, Brno, o návrhu žalobkyně na obnovu řízení vedeného u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 62 A 116/2015, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 4. 10. 2019, č. j. 62 A 161/2019 – 10,

t a k t o :

- I. Řízení **s e z a s t a v u j e .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobkyně podala u Krajského soudu v Brně návrh na obnovu řízení ukončeného rozsudkem ze dne 2. 12. 2016, č. j. 62 A 116/2015 – 96. Krajský soud v záhlaví označeným usnesením odmítl návrh pro nepřipustnost podle § 46 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), ve spojení s § 114 téhož zákona.

[2] Žalobkyně (stěžovatelka) brojila proti usnesení krajského soudu kasační stížností, v níž požádala o osvobození od soudních poplatků a ustanovení zástupce z řad advokátů.

[3] Nejvyšší správní soud tyto žádosti zamítl usnesením ze dne 18. 12. 2019, č. j. 6 Ads 206/2019 – 24, neboť posoudil návrh stěžovatelky jako zjevně bezúspěšný ve smyslu § 36 odst. 3 s. ř. s. Vyzval proto stěžovatelku citovaným usnesením k úhradě soudního poplatku za kasační stížnost ve lhůtě 15 dnů, přičemž ji poučil o následcích nesplnění poplatkové povinnosti.

[4] V reakci na tuto výzvu stěžovatelka zaslala soudu dne 10. 1. 2020 podání, v němž uvedla, že v posuzované věci existuje nebezpečí z prodlení, v jehož důsledku by jí (i jejím potomkům) mohla vzniknout újma. Za okolnosti, které toto nebezpečí osvědčují, označila porušování jejích základních práv Českou republikou, a to i prostřednictvím Nejvyššího

správního soudu. Namítla porušení čl. 3, čl. 6 a čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a porušení Úmluvy o právech osob se zdravotním postižením. Tato porušení podle ní navazují na předchozí řízení vedená mimo jiné pod sp. zn. 62 A 71/2013 a 62 A 116/2015, která se týkala spisů vedených orgánem sociálně-právní ochrany dětí (dále jen „OSPOD“). Stěžovatelka následně obsáhle vylicila své výhrady vůči tomu, že správní soudy nepřezkoumaly úkony OSPODu. Dále čestně prohlásila, že nemá peníze na úhradu soudního poplatku ani odměny advokáta.

[5] Nejvyšší správní soud neshledal, že by byly naplněny podmínky, které by bránily zastavení řízení z důvodu existence nebezpečí z prodlení, v jehož důsledku by stěžovatelce mohla vzniknout újma. Stěžovatelka spojila tvrzení o hrozící újmě výlučně s okolnostmi týkajícími se činnosti OSPODu a vyjádřila nespokojenost s výsledkem předchozích soudních řízení, která vedla. Jak již soud podrobně vysvětlil v usnesení, jímž zamítl stěžovatelčinu žádost o osvobození od soudních poplatků, návrh na obnovu řízení podaný stěžovatelkou je zjevně bezúspěšným návrhem. Jeho projednání brání zákonná překážka přezkumu obsažená v § 114 s. ř. s., který vylučuje obnovu řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu (přípustnost obnovy řízení je omezena pouze na řízení o ochraně před zásahem správního orgánu a ve věcech politických stran a politických hnutí). Řízení ukončené rozsudkem č. j. 62 A 116/2015 – 96, jehož obnovení se stěžovatelka domáhá, se týkalo žaloby proti rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje. Zastavením řízení o nyní předložené kasační stížnosti nemůže stěžovatelce vzniknout žádná újma, neboť je zcela nepochybné, že krajský soud návrh na obnovu řízení odmítl v souladu se zákonem.

[6] Podle § 47 písm. c) s. ř. s. soud řízení zastaví, stanoví-li tak tento nebo zvláštní zákon. Z § 4 odst. 1 písm. d) zákona o soudních poplatcích vyplývá, že poplatková povinnost vzniká podáním kasační stížnosti. Podle § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích pak platí, že *„[n]ebyl-li poplatek za řízení splatný podáním návrhu na zahájení řízení, odvolání, dovolání nebo kasační stížnosti zaplacen, soud vyzve poplatníka k jeho zaplacení ve lhůtě, kterou mu určí v délce alespoň 15 dnů; výjimečně může soud určit lhůtu kratší. Po marném uplynutí této lhůty soud řízení zastaví. K zaplacení poplatku po marném uplynutí lhůty se nepřihlíží.“*

[7] Usnesení č. j. 6 Ads 206/2019 – 24 bylo stěžovatelce doručeno dne 2. 1. 2020, posledním dnem lhůty tak byl pátek 17. 1. 2020. Stěžovatelka poplatek v této lhůtě nezaplatila.

[8] Nejvyšší správní soud proto zastavil řízení podle § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích ve spojení s § 47 písm. c) a § 120 s. ř. s.

[9] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 3 s. ř. s. (za použití § 120 s. ř. s.), podle kterého žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. ledna 2020

JUDr. Filip Dienstbier
předseda senátu